

РЕШЕНИЕ

№ 3177

гр. София, 23.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **824** по описа за **2020** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал.

1 от ЗАНН.

Делото е образувано по касационна жалба на Комисията за защита на потребителите, подадена чрезнадлежно упълномощен процесуален представител срещу решение № 300512/12.12.2019 г. на Софийски районен съд, постановено по НАХД № 20427/2018 г., с което е отменено наказателното постановление (НП) №К-14175 от 08.12.2015 г., издадено от гл. директор на ГД „Контрол на пазара“ към Комисията за защита на потребителите, с което на [фирма] на основание чл. 222а от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/ е наложена имуществена санкция от 500 лева за нарушение на 113, ал. 1 от ЗЗП.

Касаторът оспорва решението като неправилно, като твърди, че мотивите са в противоречие със закона и събраните доказателства. Оспорва изводите на съда за липса на нарушение, като изтъква обратното, че същото е установено по безспорен и категоричен начин. Иска отмяна на решението и потвърждаване на наказателното постановление.

Ответната страна – [фирма] иска съда да остави в сила обжалваното решение на Районен съд. Претендира разноски.

Представителят на СГП намира касационната жалба за неоснователна. Счита, че въззивният съд е приложил правилно материалния закон и процесуалните правила и

няма основания за отмяна на решението му.

Касационната жалба е подадена в предвидения за това преклузивен срок и при наличието на правен интерес от страна в административно-наказателното производство, за които решението е неблагоприятно и срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт, поради което е допустима и се дължи нейното разглеждане по същество.

Обжалваното решение е валидно, като постановено в необходимата форма и от съдията, разгледал делото. Проверения съдебен акт е и допустим, тъй като съдът е бил надлежно сезиран с редовна и допустима жалба срещу подлежащ на обжалване акт на правораздаване.

XX касационен състав на АССГ, като разгледа делото по реда на чл. 217 и сл. от АПК, прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните както и след извършената на основание чл. 218 от АПК служебна проверка за валидност, допустимост и съответствие на атакувания съдебен акт с материалния закон, и предвиди посочените в касационната жалба пороци на решението, намира същата за неоснователна, по същество.

Отделно от това, в хода на развилите се производства пред АНО, два състава на СРС и един на АССГ, към момента, считано от установената дата на административното нарушение – 12.08.2015 г. до сега са изминали повече от 4 години и 10 месеца, като в този период е изтекла и абсолютната погасителна давност.

Районен съд е отменил наказателното постановление като е приел, че ответникът не може да носи отговорност за вмененото нарушение. Кредитирал е доказателствата, събрани във въззивното производство – протокол от оторизиран сервиз, подписан от двама служители, както и заключение на СТЕ, прието в хода на производството. От събраните и кредитирани от въззивен съд доказателства, решаващ състав е стигнал до правилния извод, че условията на гаранцията са нарушени от потребителя, което голишава от възможността да предяви рекламация по съответния ред пред ответника по касационната жалба.

Първоинстанционния съд се е произнесъл с решение от 12.12.2019 г. по образуваното административно наказателно производство. Към момента на постановяване на решението на СРС не е била изтекла предвидената в закона абсолютна давност, но към момента на разглеждане на настоящото касационно производство и постановяване на това решение, предвидената в закона абсолютна погасителна давност е изтекла. Поради горното настоящият състав намира, че следва да бъдат изложени аргументи само и единствено относно прилагането на института на абсолютната погасителна давност и аргументи относно изтичането ѝ.

Чл. 11 от ЗАНН, който препраща към НК по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, препраща и към института на абсолютната давност. Изтичането на абсолютната давност е именно от кръга обстоятелства, изключващи отговорността, т.е. по отношение на тях, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, следва да се прилагат правилата на НК.

Във връзка с горното настоящият касационен състав намира решението на първоинстанционния съд е правилно като краен резултат, както и по изложените съображения.

На първо място чл. 11 от ЗАНН препраща към общата част на НК по въпросите касаещи вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите

на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в самия ЗАНН не се предвижда друго.

Във връзка с давността ЗАНН дава конкретна уредба в два случая: по отношение на изпълнение на наказанието по влезнал в сила административно наказателен акт (чл. 82 от ЗАНН) и в разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН що се отнасят до административно наказателното производство в частта, която се развива пред административно наказващия орган, с оглед осигуряването на бързина и невисящност на производство, което в много голяма степен засяга правната сфера на лицата. В разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и 3 от ЗАНН са предвидени сроковете, с изтичането на които не може вече да се образува административно – наказателно производство пред административно наказващия орган. Що се отнася до съдебната фаза на административно наказателното производство, спрямо нея, изрична уредба в ЗАНН не се съдържа, като по силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН, в този случай се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност по НК.

В глава IX от НК "Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание", чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В конкретния случай административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК е предвидила обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В посочената разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80, ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай давността е три години, а абсолютната давност (съобразно разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК) е четири години и шест месеца от момента на извършване или довършване на нарушението по аналогия от чл. 80, ал. 3 от НК.

Настоящият състав намира, че правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административно наказателното производство и поради това, че давността и абсолютната давност, като основание за изключване на отговорността, е предвидено за много по – тежки простъпки, а именно престъпленията и няма логика за по леки простъпки – административните нарушения – да бъде изключена. В случай, че се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така, че лице извършило по – лека простъпка – административно нарушение – да бъде поставено в по – тежко положение от лице извършило престъпление.

В конкретния случай нарушението е извършено на 12.08.2015 г., и абсолютната давност съобразно действалите по време на извършването му разпоредби е изтекла на 12.02.2020 г.

За това дали е изтекла абсолютната давност за преследване на престъпление или извършено административно нарушение съдът е длъжен да следи служебно. Във връзка с това настоящият състав констатира, че към момента на постановяване на първоинстанционното решение абсолютната давност не е била изтекла, но към момента на постановяване на това решение предвидената в закона абсолютна давност е изтекла. С оглед на това, настоящият състав намира, че първоинстанционното

решение, с което е отменено НП е правилно като краен резултат.

Воден от горното съдът счита, че оспореното решение от 12.12.2019 г. на СРС, НО, 130 състав, постановено по н. а. х. дело № 20427/2018 г. е правилно като краен резултат и следва да бъде оставено в сила. В полза на БТК ЕАД следва да се присъдят разноски в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

На основание изложеното, XX касационен състав на АССГ

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 300512/12.12.2019 г. на Софийски районен съд , постановено по НАХД № 20427/2018 г.

ОСЪЖДА Комисия за защита на потребителите да заплати на БТК ЕАД ЕИК[ЕИК] разноски в размер на сумата 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.